

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Ines Gutzmirtl Špehar kao sucu pojedincu, a temeljem prijedloga više sudske savjetnice - specijalista Dubravke Romac, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB:84397956623, kojeg zastupa punomoćnica Sandra Štefanić, dipl. iur., zaposlenica tužitelja, protiv tuženika Hrvatski ured za osiguranje, Zagreb, Martićeva 71, OIB: 38922958547, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Lui, odvjetnik iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 07. rujna 2026. godine u nazočnosti punomoćnica stranaka, dana 09. listopada 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

Tuženik Hrvatski ured za osiguranje, Zagreb, Martićeva 73, OIB: 38922958547, dužan je platiti tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje iz Zagreba, Mihanovićeve 3, OIB:84397956623, iznos od 48.195,23 kn zajedno sa pripadajućim zateznim kamata na taj iznos počevši od podizanja tužbe do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a sve to u roku 8 dana pod prijetnjom ovrhe.

II Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku trošak postupka u iznosu od 2.262,50 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 09. listopada 2026. godine do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška u preostalom dijelu.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 19.06.2020.g. navodi da je osiguranik HZMO Darko Čotar ozlijeđen u prometnoj nezgodi koju je skrivio Bojan Lajhar upravljajući vozilo slovenske registracije. Navodi da je radi posljedica prometne nezgode osiguraniku tužitelja rješenjem broj 61868 od 03.05.1999.g. priznato pravo i isplata invalidske mirovine zbog ozljede na radu kao posljedice štetnog događaja u omjeru od 50% i zbog bolesti od 50%. Kako je tužitelj u razdoblju od 01.08.2017.g. do 31.03.2020.g. ukupno isplatio iznos od 93.390,46 kn, od čega s osnova ozljede na radu čini štetu iznos od 48.195,23 kn. Tužitelj je u mirnom postupku pokušao namiriti štetu te je uputio tuženiku odštetni zahtjev za naknadu štete te je tuženik otklonio zahtjev, slijedom čega tužitelj predlaže usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i u daljnjem tijeku postupka priznaje nastanak štetnog događaja i pasivna legitimacija, kao i postojanje odgovornosti, osporavajući osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti. Navodi da je neosnovano potraživanje tužitelja u ovoj stvari obzirom je osiguranik tužitelja Čotar Darko rođen 22/03/1950, dana 22/03/2015 godine navršio 65 godina starosti, te bi od tog trenutka svakako nastala obveza tužitelja da mu isplaćuje starosnu mirovinu, pa shodno tome ne postoji nikakva osnova za naknadu štete tužitelju nakon navršenih 65 godina života njegovog osiguranika, u odnosu na mirovine isplaćene nakon 22/03/2015. Prije svega, ovdje se radi o zahtjevu za naknadu štete, a naknada štete predstavlja umanjene imovine oštećenika, za koje odgovara tuženik odnosno njegov osiguranik. Kako do tužiteljeve obveze plaćanja mirovine svom osiguraniku dolazi po redovnom tijeku stvari nakon navršenih 65 godina istoga a sve u skladu s ostvarenim mirovinskim stažem, ne postoji niti osnova za naknadu štete nakon tog trenutka, a posebno ne u dijelu u kojem bi s danom 22/03/2015 svakako nastupila obveza tužitelja da (bez obzira na prometnu nezgodu i štetni događaj) isplaćuje starosnu mirovinu svom osiguraniku, na temelju ispunjenih uvjeta ostvarenog mirovinskog staža, a u konkretnom slučaju to je 20 godina, 2 mjeseca, koliko je osiguranik tužitelja imao ostvarenog mirovinskog staža u trenutku utvrđenja prava na invalidsku mirovinu. Napominje da tužitelj ima pravo na naknadu stvarne štete, a nakon navršenih 65 godina života njegovog osiguranika, bi obveza za plaćanjem starosne mirovine nastupila svakako i bez obzira na štetni događaj, odnosno tužitelj je dužan dokazati da li mu i u kojem dijelu nastaje eventualna šteta isplatom invalidske mirovine u odnosu na obvezu plaćanja starosne mirovine koja bi mu nastala u svakom slučaju ispunjenjem uvjeta; 65 godina života i 20 godina, 2 mjeseca ostvarenog mirovinskog staža. U tom smislu tuženik ukazuje i na stajališta sudske prakse koja je zauzeo i Visoki trgovački sud u recentnim presudama koje se dostavljaju posl. br. PŽ-5192/16 od 09/02/2018 i PŽ-4998/17 od 21/09/2018, a koje su utemeljene na pravnom shvaćanju koje je ovaj sud zauzeo na sjednici Odjela trgovačkih i ostalih sporova dana 05/12/2016. Tvrdnja tužitelja da bi imao pravo naknadu štete sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju, ne utječe na činjenicu da tužitelj potražuje naknadu štete, a šteta je umanjene imovine odnosno gubitak koji je nastao zbog štetnog događaja, pa shodno tome nije sporno da bi tužitelj bio obavezan od 22/03/2015 plaćati svom osiguraniku starosnu mirovinu već na temelju činjenice ostvarenog mirovinskog staža te mu u tom dijelu ne nastaje apsolutno nikakva šteta. Zakonom nije propisano da štetnik odnosno njegov osiguravatelj preuzimaju financiranje isplate mirovina tužiteljevom osiguraniku kao da taj osiguranik nije nikada uplatio ništa po osnovi doprinosa na ime mirovinskog staža. U vezi navedenog napominje da je obveza tuženika propisana odredbama Zakona obveznim osiguranjima u prometu sukladno čl. 27., slijedom čega predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

3. Tijekom postupka izvođenja dokaza sud je izvršio uvid u rješenja HZMO broj 61868 od 03.05.1999.g. (list 11-12 spisa), presliku zahtjeva za pokretanje prekršajnog postupka i prijavu ozljede na radu povodom štetnog događaja (list 3-8 spisa), obračun isplaćenih mirovina (list 18 spisa), odštetni zahtjev sa povratnicom (list 16 spisa), podneske stranaka, kao i ostalu priležuću dokumentaciju. Provedeno je i financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku, oec. Zrinku Ručeviću koji je dana 01.04.2025.g. dostavio sudu pisani nalaz i mišljenje. Ostale dokaze sud nije provodio jer se provođenje drugih dokaza nije ukazalo potrebitim za donošenje odluke u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 70/19; dalje u tekstu: ZPP). Temeljem tako provedenog postupka, a cijeneći svaki dokaz za sebe i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, sud je neprijeporno utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

4. Među strankama nije sporna pasivna legitimacija, nastanak štetnog događaja i odgovornost. Nadalje, nesporna je činjenica da je osiguraniku tužitelja Darku Čotar u rješenjem tužitelja broj 61868 od 03.05.1999.g. priznato pravo na invalidsku mirovinu, i to 50% po osnovi ozljede na radu, i 50% po osnovi bolesti.

5. Odredbom čl. 27. ZOOP propisuje u st. 1 da je društvo za osiguranje obvezno zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. St. 2 određuje da se stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovoga članka smatraju troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji, a st. 3 da se razmjerni iznos mirovine određuje prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. Stavak 4 određuje da se odredbe stavka 1., 2. i 3. ovoga članka odgovarajuće primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja, a stavak 5 da obvezu iz stavka 1. istog članka prema zavodu koji obavlja poslove zdravstvenog osiguranja društvo za osiguranje dužno je izvršiti u skladu s odredbama zakona koji uređuje obvezno zdravstveno osiguranje.

6. Iz navedenog razloga za odluku u sporu koji pokreće HZMO protiv osiguranika štetnika radi povrata iznosa isplaćenih na ime invalidske mirovine relevantne su odredbe ZOOP-a koji je na snazi u trenutku kada su izvršene isplate invalidske mirovine, jer šteta za tužitelja, koji isplaćuje osiguraniku tužitelja Darku Čotar invalidsku mirovinu nastaje sukcesivno svakom mjesečnom isplatom invalidske mirovine, svaka takva isplata za tužitelja predstavlja novu štetu, dok naprotiv nisu relevantne odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju („Narodne novine“ broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18 i 102/19 – u daljnjem tekstu ZOMO-a), koji kao opći zakon uređuje odnose u sustavu mirovinskog osiguranja.

7. Inače navedeni pravni stav o primjeni ZOOP-a, a ne ZOMO-a izrazio je Vrhovni sud RH, koji sukladno odredbi članka 20. točki 1. Zakona o sudovima („Narodne novine“ broj 28/13, 33/15 i 82/15 – u daljnjem tekstu ZS-a) osigurava jedinstvenu primjenu prava, u brojnim svojim odlukama, odnosno u odluci poslovni broj Rev-66/22 od 01. veljače 2022. godine, u odluci poslovni broj Rev-12/22 od 12. siječnja 2022. godine, zatim u odluci poslovni broj Rev-x 388/18 od 25. kolovoza

2020. godine, u odluci poslovni broj Rev-5292/19 od 16. lipnja 2020. godine i u odluci poslovni broj Rev-2320/15 od 21. svibnja 2019. godine. Isto tako identičan pravni stav izrazio je i Visoki trgovački sud RH u odluci poslovni broj PŽ-5096/21 od 07. rujna 2022. godine i u odluci poslovni broj PŽ-10507/13 od 13. siječnja 2016. godine, a osim toga je i Ustavni sud RH u odluci poslovni broj U-I/988/1998 od 17. ožujka 2010. godine utvrdio da je ZOMO opći zakon kojim se uređuju odnosi u sustavu mirovinskog osiguranja utemeljenog na generacijskoj solidarnosti, pa je posebnim zakonom dopušteno odstupiti od njegovih općih načela. Drugim riječima ZOOP u odnosu na opće odredbe ZOMO-a predstavlja *lex specialis*, pa vrijedi pravno načelo *lex specialis derogat legi generali*.

8. Nastavno treba naglasiti da je odredbom članka 27. stavka 1., stavka 2., stavka 3. i stavka 4. ZOOP-a propisano da je društvo za osiguranje obvezno zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenog, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svog osiguranika i u granicama obveze preuzetih ugovorom o osiguranju, s time da se stvarnom štetom smatraju troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji, pri čemu se razmjerni iznos mirovine utvrđuje prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem HZMO-a i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, a te odredbe odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja.

9. Pri tome je imati u vidu kako se tuženik kao osiguratelj motornog vozila štetnika ne nalazi u istom pravnom statusu kao i sam vozač-štetnik. Obveza tuženika regulirana je Zakonom o obveznim osiguranjima u prometu na temelju kojeg Zakona je i zaključen ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti i tuženik može odgovarati samo u okviru odredbi predmetnog Zakona i njime preuzetih ugovornih obveza, a koje su istom propisane. Osiguravajuća društva nisu štetnici nego temeljem zaključenog ugovora o osiguranju s vlasnikom opasne stvari/motornog vozila imaju obvezu (u slučaju da su ispunjene ZOOP-om propisane pretpostavke) nadoknaditi štetu umjesto odgovorne osobe/štetnika (konkretnog vozača štetnika) i to u okviru obveza preuzetih ugovorom o osiguranju, a koji Ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti je uređen spomenutim posebnim zakonom.

10. Prema ocjeni ovog suda, a sukladno jasnom izričaju odredbe čl. 27. st. 1. društvo za osiguranje (ovdje tuženik) obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju, što znači svaku stvarnu štetu koju ti zavodi trpe bez obzira o kojem se osiguranju radi, ako se radi o obvezi iz okvira djelatnosti pojedinih zavoda za osiguranje i ako je obveza društva za osiguranje u granicama preuzetih ugovorom o osiguranju između društva za osiguranje i njegovog osiguranika (stvarnog štetnika).

11. Prema spomenutoj zakonskoj odredbi, obveza tuženika kao društva za osiguranje, postoji samo onda ukoliko bi razmjerni iznos invalidske mirovine koja se isplaćuje osiguraniku HZMO bio veći od razmjernog iznosa mirovine koja se isplaćuje zbog umirovljenja zbog invalidnosti zbog ozljede na radu, te je stoga u ovom slučaju trebalo utvrditi postoji li razlika između invalidske mirovine utvrđene rješenjem HZMO i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju invalidnosti zbog ozljede na radu i

u ovisnosti o tome odlučiti o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja. – rješenje VSRH broj Rev 12/2022 od 12.01.2022.g., rješenje VSRH- broj Rev 850/22 od 25.10.2022.g., rješenje VSRH broj Rev-68/2019-2 od 01.03.2022.g.

12. Sud je stoga odredio provođenje financijskog vještačenja po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću na okolnost utvrđenja eventualne razlike između invalidske mirovine koju tužitelj isplaćuje svojem osiguraniku i invalidske mirovine koja bi se isplaćivala u slučaju ozljede na radu za utučeno razdoblje.

13. Iz nalaza i mišljenja vještaka Zrinka Ručevića proizlazi utvrđenje da pod pretpostavkom da je invalidska mirovina osiguranika tužitelja prouzročena ozljedom na radu, iznos pretpostavljene invalidske mirovine osiguranika tužitelja bio bi veći od iznosa invalidske mirovine koju tužitelj isplaćuje, a razlike između pretpostavljene i isplaćene invalidske mirovine u omjeru od 50 % (utjecaj predmetnog štetnog događaja na invaliditet osiguranika tužitelja), u razdoblju od 1. kolovoza 2017. do 31. ožujka 2020., iznose ukupno 1.513,15 EUR.

14. Sud je nalaz i mišljenje u cijelosti prihvatio kao stručan i objektivan, jasan i određen, obzirom je vještak detaljno obrazložio isti, a radi se o vještačenju od strane stručne osobe, a na okolnost utvrđivanja činjenica za koje je potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže. Predmetnu činjenicu potvrđuju i stranke koje nisu imale primjedbi na matematički izračun vještaka.

15. Dakle kako bi tužitelj u smislu čl. 27 ZOOP-a trpio stvarnu štetu samo u slučaju da je mirovina koju stvarno isplaćuje veća od mirovine koja bi se plaćala za slučaj ozljede na radu, i samo ta razlika (za koliko je mirovina koja se plaća veća) može predstavljati štetu tužitelju, dok prema rezultatima financijskog vještačenja tužitelj ne trpi štetu, jer je mirovina koju tužitelj plaća manja od mirovine koju bi plaćao da je svom osiguraniku priznao pravo na mirovinu uzrokovanu ozljedom na radu, i to za iznos od 1.513,15 eura, to sud nalazi da tužitelj nije dokazao da trpi štetu, kako je to pravilno i ukazivao tuženik.

16. Temeljem svega ranije iznijetoga, sud ocjenjuje neosnovanim potraživanje tužitelja, slijedom čega je valjalo tužbeni zahtjev kao neosnovan i odlučiti kao pod točkom I izreke presude.

17. Odluka o trošku tuženika temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i 155 st. 1. ZPP-a, a odnosi se na trošak zastupanja tuženika po punomoćniku sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, koja je bila na snazi u vrijeme poduzimanja parnične radnje i to temeljem Tbr 9 toč. 1, Tbr. 42 i 50. Trošak postupka odnosi se na trošak sastava odgovora na tužbu u visini od 100 bodova temeljem Tbr 8 toč. 1, na trošak pristupa na pripremno ročište dana 22.01.2021.g. u visini od 25 bodova temeljem Tbr 9. toč. 5, trošak pristupa na ročišta na dane 15.04.2021.g. i 07.09.2026.g., svaki u visini od 100,00 bodova temeljem Tbr 9 toč. 1 te na trošak sastava podnesaka od 20.01.2021.g., od 12.05.2022.g., od 02.12.2024.g. i 07.09.2026.g., svaki u visini od 100 bodova temeljem Tbr 9 toč. 1, što ukupno iznosi 725 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 eura iznosi 1.450,00 eura, što uvećano za 25% PDV-a od 362,50 eura iznosi 1.812,50 eura. Tuženiku je također priznat trošak financijskog vještačenja u sveukupnom iznosu od 450,00 eura, slijedom čega sveukupan trošak iznosi 2.262,50 eura. Stoga je odlučeno kao u točki II izreke presude. Na tako određeni trošak tuženiku je temeljem čl. 151. st. 3. ZPP-a dosuđena zakonska zatezna kamata tekuća od donošenja prvostupanjske presude

pa do isplate po stopi određenoj čl. 29 st. 2 ZOO-a te je odlučeno kao u točki II izreke presude u odnosu na trošak.

18. Tuženiku nije priznat trošak pristupa na pripremno ročište održano dana 22.01.2021.g. temeljem Tbr 9 toč. 1 budući mu je priznat trošak temeljem Tbr 9 toč. 5 obzirom je isto bilo odgođeno prije početka raspravljanja. Nije mu priznat niti trošak pristojbe na odgovor na tužbu budući da isti nije niti bio pozvan na plaćanje iste, niti je tuženik platio navedenu pristojbu. Slijedom iznijetoga, odlučeno je kao u točki III izreke presude.

U Zagrebu, 09. listopada 2026. godine

Sutkinja:
Ines Gutzmirtl Špehar

Uputa o pravnom lijeku:

Žalba protiv ove presude se podnosi putem ovog suda Županijskom sudu, pismeno, u četiri istovjetna primjerka, u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA: 1. tužitelju

2. tuženiku putem punomoćnika

U Zagrebu, 09. listopada 2026. godine

Broj zapisa: **9-3088d-3ed32**

Kontrolni broj: **0fdd7-84a61-5c683**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.